

a gran part de les masses productores. Per a combatre i anihilar si és possible aquest únic obstacle, s'han creat i es vénen sostenint a tot risc les dictadures feixistes. L'actuació d'aquestes en la iniquitat de la guerra d'Espanya, així com l'actitud dels governs de països democràtics, agents els uns i mediatitzats els altres per les tenebroses forces del gran capital, constitueix tot plegat un exemple pels altres pobles i una comprovació de la nostra tesi.

Quina és, doncs, la solució d'un estat de coses que comporta tants grans mals i greus amenaces per al futur de les llibertats i dignitat humanes? Molts respondran, convençuts, que no existeix altre camí que la revolució social i la implantació de la dictadura del proletariat.

Nosaltres, que com a demòcrates i liberals sincers, no desitgem cap classe de dictadura i que per altra part tenim la convicció de que el règim capitalista és i justament controlat, pel que té de respecte a la llibertat individual — tan cara als catalans — no ha esgotat; ni tan sols aconpleix totes les seves possibilitats, ens permetem opinar, que a fi d'evitar els estralls d'una lluita que forçosament derivaria en guerra civil a tots els països i que comportaria ultra un gran vessament de sang, la ruïna de l'economia i àdhuc de la civilització, el deure de tot home sa d'esperit, recte d'intenció i fervent aïmant dels seus drets, que naturalment comporten el respecte als drets dels altres i el desig

de veure assegurats els postulats de justícia social, és aunar ferventment els esforços de tots, per tal d'acabar definitivament i implacable, amb el domini i fins l'existència d'aquestes oligarquies.

Els partits liberals i demòcrates, anomenats partits burgesos, són els qui han de prendre la iniciativa en l'acció, com a més interessats en la defensa dels seus postulats i trencar decididament tot contacte amb les esmentades potències del diner, depurant els seus propis rengles dels qui no vulguin seguir aquesta política i que per concommitàncies, sovint inconfessables, traïxen el mandat dels seus electors, descreditant el partit i el mateix règim que diuen defensar. Per la seva part, les forces obreres organitzades, haurien de recolzar aquesta acció, fiscalitzant-la implacablement, tant des de l'oposició, com del Govern, si les circumstàncies ho aconsellen.

Obtinguda la unió de totes les forces de progrés i producció, no fora impossible desarticlar i acabar amb l'enemic principal i amb la seva creació, l'odi feixisme. Aquesta hauria d'ésser, al nostre criteri, la pròxima i urgent finalitat de les forces agrupades a l'entorn dels Fronts Populars, sense prejutjar, com és natural, l'actuació pel dia de demà dels diversos partits que avui els constitueixen. Es tracta de vençer tots units en la batalla d'avui. L'esdevenidor és lliure per a tots, si sabem netejar-lo d'obstacles insuperables.

Economia

NECESSITA TERRES ITALIA?

«Itàlia — diu el més difós i eficaç raonament de la propaganda mussoliniana — està superpoblada. No hi ha espai per al seu creixent excés de població. Aquest augment de la població l'empeny a expansionar-se, a la qual cosa té un legítim dret.»

Els italians necessiten terra. Admès.

Busquen un país en el qual puguin obtenir terres per a colonitzar? Perfectament. Hi ha un país en el que atrefegats italians poden aprofitar grans extensions? On és aquest país? Aquí el teniu: Itàlia.

I heus aquí la prova, que té l'avantatge de procedir de fonts oficials romanes:

L'autoritzat «Anuario Statistico Fascista» per a l'any 1935-36, publica les xifres oficials romanes relatives a la distribució del sòl a Itàlia. Segons aquestes dades, 2.478.412 italians posseeixen 15.084.452 hectàrees de terra cultivada.

El 30 per 100 d'aquesta superfície (4.622.880 hectàrees), pertanyen al 93,1 per 100 d'aquests italians, que es guanyen la vida amb l'agricultura (2.314.374 petits cultivadors de 0,5 a 10 hectàrees de terreny).

Un altre 25 per 100 d'aquesta superfície cultivada (3.411.081 hectàrees), pertany a un 6,3 per 100 dels productors agrícoles. Això és: 151.506 italians són propietaris d'hisendes entre 10 i 100 hectàrees.

Però 12.490 italians (el 60, per 100 de la població agrària), posseeixen les restants 7.049.682 hectàrees o sigui el 47 per 100 de les terres cultivades a Itàlia. (Propietats superiors a 100 hectàrees).

Aquests 12.490 italians posseeixen tantes terres com els restants 2.465.822 conreadors italians en conjunt. Una radical reforma proporcionaria terres a milions d'agricultors italians, a Itàlia mateix.

Milions d'italians que si la seva terra on van néixer estigués lliure d'ociosos paràsits, podrien viure felïços, pacíficament i útilment en les seves llars, sense haver d'assonar el sòl abissini o espanyol amb la seva sang.

«Cambiaran de criteri els defensors «objectius» de la campanya mussoliniana de conquesta enfront d'aquests fets tan clars?»

Però, a més, el raonament mussolinian de «colonització», en el cas d'Abissínia, és, en si mateix, fals. Ningú que coneix Abissínia negarà que el clima i la topografia fan aquest país extraordinàriament inadequat per a la seva colonització per europeus. I si en el Sud del seu propi país, amb un clima incomparablement més favorable, no acostumen els italians a obtenir grans collites del sòl, pot seriosament sostenir-se que aquests mateixos italians colonitzaran en massa i cultivaran la mortífera Abissínia?

I el raonament mussolinian continua essent fals pertocant Espanya, car el poble ibèric és indomable i les despeses de mils de milions que està realitzant el feixisme italià a casa nostra són diners invertits en un mal negoci. A Espanya, per raons distintes a les que ens referim respecte a Abissínia i per altres moltes que estan a la consciència de tots, també és impossible la colonització.

No. Per Mussolini no és un problema de colonització del sòl abissini o espanyol amb cultivadors italians famèlics o capitals depreciats, sinó solament les arriscades temptatives d'aixecar un poderós «Imperi romà». Aquestes aventures no estan motivades per la colonització, sinó per una concepció imperialista i militarista.

La pessimista teoria de la població de Malthus ha estat refusada fa temps i per sempre. Si algú vol conèixer la veritat que ho preguntu als industrials i als agricultors.

La fam no és deguda a la manca d'espai o de producció, sinó simplement al resultat de la distribució dels recursos productors, que ha arribat a ésser irracional.

«Necessiten terra els italians? Admès. Però a Abissínia o a Espanya no hi ha lloc per als italians famèlics. Hi ha, no obstant, a Itàlia, espai encara per a diversos milions d'habitants. Solament necessiten, en primer lloc, esborrar d'Itàlia un sistema que garanteix gegantines rendes territorials a 12.800 ociosos. Això costaria, segurament, menys sang que la vessada en un sol dia a Abissínia o a Espanya.»

J. SERRA GASULLA

POLÍTICA NACIONAL

A Catalunya, com a la República, existeix amb plena activitat i vigència un Front Popular que respon exactament a la verdadera unitat antifeixista de totes les organitzacions existents als pobles hispànics. I bé, d'aquests Fronts Populars n'han sortit sempre els Governos de la República com a representants d'aquestes verdaderes unions nacionals. A la nostra Pàtria manca encara realitzar el que al Front Popular espanyol ha plasmat de temps ha. Constituir un Govern d'autèntic Front Popular; o sigui que el Govern de la Generalitat està mancat de forces polítiques integrants de l'actual Front Popular català. Per a plasmar aquest fet en realitat viva, una avinentesa es presenta: la propera reunió del Parlament Català.

Les organitzacions polítiques governamentals podrien plantejar aquest problema a qui segons l'Estatut interior de Catalunya correspongui el fer-ho, i amb tal acte mostrarien a l'opinió pública catalana, que cap mira egoista els empeny a persistir amb l'actual error polític. Si s'accepten unes organitzacions que representen verdaderament una part important d'opinió dins el Front Popular Català, just és que es multipliquin els esforços per a cercar la seva col·laboració directa al govern. A més a més, amb aquesta aportació a les tasques de Govern, s'equilibrarien les forces polítiques tal com són en realitat, i faria que el nou equip governamental respongués més al pensament unànime, en els actuals moments polítics, del sentir del poble català.

Igualment en aquesta represa de tasques parlamentàries, podria portar-se a revisió i promulgació definitiva, l'obra dels Governos de la Generalitat d'ençà del 19 de juliol del 1936, referendat tot allò que la pràctica aconselli fer-ho i deixant sense efecte tot quant no compli amb el criteri general dels ciutadans antifeixistes.

Una de les coses que més interessa a la nostra terra, és la revisió global de la legislació econòmica aprovada pels diferents Governos de la Generalitat. I diem que és més interessant perquè afecta en un tot a la futura reconstrucció econòmica de la Pàtria.

No volem caure en cap de les maneres en vulgars «Isidristes», però sí cal tenir en compte, en fer aquesta revisió, amb la legislació vigent a la República. Una diferència fonamental entre aquesta i la de la Generalitat, pot conduir a la ruïna absoluta de Catalunya.

Si convé mantenir alguna de les conquestes que el proletariat català ha aconseguit amb aquesta suau anomenada legislació econòmica, per a mantenir-les a Catalunya, cal que les pròpies organitzacions que les consideren com a pròpies, les fassin prevaler per mitjà dels seus mateixos representants al Govern de la República. D'altra manera, la inferioritat del nostre país en el que atany a la seva vida econòmica, produïda per tal legislació, no podria ésser avalada pel poble català sense cometre grans lleugereses que podrien ésser registrades després en la nostra Història Nacional com a funestes equivocacions.

Catalunya espera amb ansietat la propera reunió del Parlament Català, la institució cabdal de la nostra vida de poble lliure. Es per això que es fa necessari que els nostres Diputats responguin a aquest estat inquiet del nostre poble, portant a cap l'obra per tot-hom reclamada, d'estabilitzar la legislació d'ençà del 19 de juliol del 1936 amb les modificacions que fossin necessàries.

CARNET INTERNACIONAL

Durant les vint-i-quatre hores que seguien immediatament a l'esperat parlament de Hitler, tot Europa i particularment els cercles polítics i diplomàtics, han viscut uns moments d'inquietud i de tensió no igualades en els anys posteriors al 1918.

El to violent i agressiu emprat pel Führer en moments tan delicats i davant l'espectació de tot el món, revesteix una gravetat indubtable, ja que en comprometre decididament l'apoi d'Alemanya a les reivindicacions del sudetes, ve a situar el Govern de Praga i el poble txec davant l'alternativa d'acceptar la solució que vulgui imposar Berlín o la resistència per les armes, que vol dir la guerra.

No hi ha dubte de què els dirigents alemanys defugiran en tot el possible l'agressió directa i retardaran la invasió del Txecoslovàquia, provocant, per contra, disturbis i creant incidents en les regions sudetes, per tal de justificar i provocar la seva intervenció.

Es una incògnita quan escrivim aquestes impressions, l'actitud definitiva d'Anglaterra, però tot fa sospitar la seva resolució d'oposar-se, recolzant a França, a qualsevol atac directe contra l'Estat amenaçat. No obstant, creiem que si Hitler es donés per satisfet en el seu prestigi, acceptant una nova fórmula de transacció que podria arbitrar-se, i que salvés, aparentment almenys, la sobirania de Txecoslovàquia, Londres no dubtaria en pressionar de nou a Praga per tal d'obtenir noves concessions.

Si arribés el que asenyalem, hom diria que és un nou esforç en favor de la pau. Dubtem molt de què així fos en definitiva, si les concessions arrencades, han de satisfer la totalitat de les pretensions de Berlín; ja que en tal cas sols creiem en un ajornament del conflicte.

Pot succeir, no obstant, que el poble amenaçat no vulgui cedir, cregut de què, en definitiva, se'l porta al sacrifici, i en tal cas si Alemanya tira al dret, es impossible de preveure les conseqüències, puix que pot molt bé succeir que les restants nacions, les unes després de les altres, es vegin portades al conflicte irremissiblement. — S. FIGUERAS.

Paradissos feixistes

La darrera troballa dels nazis sobrepassa en cinisme tot el que un cervell normal pot imaginar.

Sovint algunes famílies jueves, esperen en va el retorn del pare o del marit.

Comença la inquietud i les gestions per tal de conèixer quina ha estat la seva sort. Ha estat detingut? Ha fugit?

Passat algun temps, es rep un sobre amb el membre oficial, en què se'ls invita a desembossar 35 marcs per tal de poder retirar del crematori, les cendres del desaparegut.

Prop de Weimar acaba d'ésser creat un nou camp de concentració.

Es troba tancat en absolut per alambrades per les quals passa un corrent d'alta tensió, que impossibilita tot intent de deslliurança.

Quan els presoners aclaparats pel règim inhumà, es lliuren al més negre desesper, els guardians rient grollerament, els aconsellen:

«Si voleu acabar de patir no us cal més que tocar els fils. Resulta infalible! Instantàniament us trobareu descansats.»

I molts infelïços cerquen el consol en la mort.